

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 236/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. S., K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 prvej a druhej vety Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 Co 237/2009-106 z 23. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. S. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená faxom 17. apríla 2010 a 19. apríla 2010 osobne podaná do podateľne sťažnosť Ing. J. S., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 prvej a druhej vety Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 237/2009-106 z 23. decembra 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ešte v postavení likvidátora D. K., š. p. v likvidácii (ďalej len „štátny podnik“), 7. februára 2005 prevzal od štatutára štátneho podniku list, v ktorom mu bolo oznámené, že z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny 26. októbra 2004 a následne 4., 5., a 7. januára 2005 s okamžitou platnosťou skončil jeho pracovný pomer podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

Sťažovateľ v zákonom ustanovenej lehote podal žalobu Okresnému súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“), ktorou sa domáhal vyslovenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru s tým, že jeho pracovný pomer v štátnom podniku založený pracovnou zmluvou z 28. decembra 1995 naďalej trvá, súčasne sa domáhal náhrady mzdy vo výške jeho priemerného mesačného zárobku, a to od 15. februára 2005, t. j. od jeho oznámenia, že trvá na ďalšom zamestnávaní „*v už zlučenom štátnom podniku v likvidácii V. S.*“. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 C 33/2005 zo 7. septembra 2006 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti citovanému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 25/2006 z 23. októbra 2007 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Podľa sťažovateľa rozhodnutie krajského súdu spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, a preto podal podnet na mimoriadne dovolanie generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Tento podnet bol Krajskou prokuratúrou v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) listom č. k. Kc 77/08-9 z 23. apríla 2008 odložený z dôvodu, že sťažovateľ nijakým spôsobom nepreukázal, že po odvolaní z funkcie likvidátora so zamestnancom ukončil pracovný pomer, ktorý mu vznikol na základe pracovnej zmluvy z roku 1995.

Dňa 18. júna 2008 podal sťažovateľ generálnemu prokurátorovi opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania s podľa neho náležitým odôvodnením, ktorý Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom č. k. VI/2 PZ 372/08-8 z 5. augusta 2008

s poukázaním na vecne správne dôvody odloženia prvého podnetu krajskou prokuratúrou z 23. apríla 2008 taktiež odložila.

Z uvedených dôvodov sťažovateľ 20. novembra 2008 podal okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 4 C 33/2005. Tento návrh bol uznesením okresného súdu sp. zn. 7 C 183/2008 zo 14. mája 2009 zamietnutý. Podľa sťažovateľa okresný súd vo veci nepostupoval konformným spôsobom, a preto sťažovateľ 24. júna 2009 podal proti uzneseniu okresného súdu zo 14. mája 2009 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 11 Co 237/2009-106 z 23. decembra 2009 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa uznesením krajského súdu došlo k porušeniu označených práv z dôvodu, že krajský súd vo veci nepostupoval ústavne konformným spôsobom, nevysporiadal sa a nezaoberal sa s podstatnými argumentmi sťažovateľa, ktoré mal uviesť v odvolaní, čím sa mali porušiť jeho práva v rámci dokazovania.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 237/2009-106 z 23. decembra 2009, zrušil označené uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 254,88 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 237/2009-106 z 23. decembra 2009, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 7 C 183/2008 zo 14. mája 2009, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Z obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu č. k. 11 Co 237/2009-106 z 23. decembra 2009 vyplýva:

«Odvolačí súd prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a to v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O. s. p. a z hľadísk odvolacích dôvodov uplatnených v odvolaní a dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny, preto ho potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Odvolačí súd v odvolacom konaní je viazaný nielen rozsahom odvolania ale aj odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preto v prejednávanej veci skúmal, či napadnuté uznesenie je nesprávne vzhľadom na dôvody odvolania žalobcu uplatnené v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c) a f) O. s. p.

Existenciu týchto odvolacích dôvodov odvolačí súd po prejednaní odvolania nezistil.

Podľa obsahu návrhu na obnovu konania, podstatu obnovy konania 4C 33/2005 žalobca vidí v novom dôkaze – označenom listinnom dôkaze – čo z hľadiska podmienok povolenia obnovy konania spadá pod § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p.

Podľa tohto ustanovenia, z ktorého súdu prvého stupňa vychádzal, spôsobilým dôvodom obnovy konania je nový listinný dôkaz, ktorý musel existovať v čase vydania rozsudku, ale ktorý účastník nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, ak ním súčasne možno preukázať skutočnosť privodenia priaznivejšieho rozhodnutia vo veci preňho. Je tak zrejmé, že nepoužitie takého dôkazu musí mať povahu objektívnej prekážky. Nemožnosťou použiť dôkaz bez svojej viny v pôvodnom konaní je mienená tak nemožnosť označiť dôkaz, ako aj nemožnosť ho predložiť v súdnom konaní, a to preto, že o ňom účastník nevedel a že ani inak nesplnenie svojej povinnosti túto skutočnosť tvrdiť a ponúknuť o nej dôkazy, z procesného hľadiska nezavinil.

Pokiaľ ide o posúdenie tohto zákonného predpokladu v danej veci, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že nepoužitie dôkazu, o ktorý opiera svoj návrh na obnovu konania nespočíva v dôvodoch objektívnej povahy, či prekážky. Treba súhlasiť s názorom súdu, že za takého stavu, ak listinný dôkaz (písomné oznámenie žalobcu o rozviazaní pracovného pomeru dohodou z 13. 11. 2000) vyhotovil a podpísal žalobca sledujúc ním konkrétny účel a aj ho odovzdal v organizácii, v ktorej sám v tom čase pôsobil, bolo v možnostiach žalobcu v pôvodnom konaní takýto dôkaz použiť prinajmenšom už tým, že by ho označil v rámci dôkazov aj keby ho nemohol fyzicky predložiť, lebo tento dôkaz objektívne v tom čase existoval. Neobstojí preto jeho tvrdenie, ako to správne ustálil aj súd prvého stupňa, že tento dôkaz žalobca nemohol použiť bez vlastnej viny. Ani k záveru súdu prvého stupňa týkajúceho sa splnenia ďalšieho predpokladu vyplývajúceho z ust. § 228 ods. 1 písm. a O. s. p. – t.j. privodenie priaznivejšieho rozhodnutia vo veci - niet čo dodať, aj keď podstatné a právne významné v danej veci je to, že nie je splnený už prvý, vyššie uvedený predpoklad. K odvolacím námietkam žalobcu v tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že poukaz na judikát NS SR z 26. 11. 1997 (nieje uvedené číslo rozhodnutia a ani to, či bol publikovaný) nie je náležitý, jednak preto, že podľa právnej vety odchovanej v odôvodnení, je vzhľadom na iné skutkové okolnosti v danej veci nepoužiteľný a jednak z ničoho nevyplýva, že by vymenovanie zamestnanca za likvidátora tej istej organizácie vyvolalo neplatnosť pracovného pomeru. Z hľadiska žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. odvolací súd tak uzatvára, že súd prvého stupňa návrh žalobcu na povolenie danej obnovy konania posúdil podľa správneho právneho predpisu, ktorý na

zistený skutkový stav aj správne vyložil, preto napadnuté uznesenie nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

O neúplnosť zistenia skutkového stavu v rámci ust. § 205 ods. 2 písm. c) O. s. p., ktorým žalobca tiež odôvodnil svoje odvolanie, môže ísť podľa ustálenej súdnej praxe vtedy, ak súd prvého stupňa nevykonal taký dôkaz, ktorý účastník označil na vykonanie a keď aj súčasne uviedol právne významné skutočnosti, ktoré týmto navrhovaným dôkazom majú byť preukázané. Podľa odvolania žalobcu, takýmto dôkazom mal byť výsluch p. I., ktorý navrhol vykonať a to ústne na nariadenom pojednávaní. Zo zápisnice o pojednávaní 14. 5. 2009 (č. 1. 41-43 spisu) však takáto skutočnosť nevyplýva, čoho si je vedomý aj samotný žalobca, keďže to uvádza v odvolaní vytykajúc súčasne, že takýto procesný návrh sudkyňa zámerne neprotokolovala. K tomuto sa žiada dodať, že ak skutočne nastala žalobcom opísaná situácia pri protokolovaní jeho prednesú, príp. prednesú jeho zástupkyne, mal možnosť uplatniť právo vyplývajúce z § 40 ods. 3 O. s. p., t. zn. žiadať o doplnenie protokolácie, resp. podať námietky proti zneniu protokolácie. Žalobca v odvolaní netvrdí, že takto postupoval. Pokiaľ ide o žalobcom navrhované vykonanie dokazovania aj výsluchom štatutárneho zástupcu žalovaného, zo zmienenej zápisnici vyplýva, že jeho zástupkyňa predniesla, že „by bolo potrebné vypočuť i štatutárneho zástupcu žalovaného“, avšak bez uvedenia, na preukázanie akej právne významnej skutočnosti má byť dôkaz vykonaný. Odvolaciu námietku žalobcu, že na vykonaní tohto dôkazu trval, nemožno považovať za náležitú, lebo zo zápisnice z pojednávania to rovnako nevyplýva.»

Podľa názoru ústavného súdu označený postup a rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia tohto súdu. Odvolacie námietky sťažovateľa boli podľa názoru ústavného súdu dostatočne vyhodnotené krajským súdom a prijaté závery nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené. Niet preto ani príčiny, aby ústavný súd do nich zasiahol. Preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ namietal, že uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 237/2009-106 z 23. decembra 2009 bolo porušené aj právo podľa čl. 1 prvej a druhej vety dodatkového protokolu.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ náležitým spôsobom neodôvodnil namietané porušenie označeného práva uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 237/2009-106 z 23. decembra 2009, na základe čoho ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi týmto právom a označeným uznesením krajského súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2010